

MAĐARIĆ & LUI

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

LAW FIRM

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11
10000 Zagreb

Zagreb 10000 – Zelinska 4
Tel. 01 487 35 11 ; Fax. 01 487 35 13
e-mail: madaric.lui@odml.hr

Varaždin 42000 – Kapucinski trg 5/I
Tel. 042 810 017 ; Fax. 075 805 638
e-mail: madaric.lui.vz@odml.hr

Rijeka 51000 – 22. Lipnja 18
Tel. 051 371 362 ; Fax. 075 805 638
e-mail: madaric.lui.ri@odml.hr

Koprivnica 48000 – M. P. Miškine 70
Tel. 048 220 533 ; Fax. 048 626 731
e-mail: madaric.lui.kc@odml.hr

Osijek 31000 – Šamačka 9
Tel. 031 200 356 ; Fax. 075 805 638
e-mail: madaric.lui.os@odml.hr

Split 21000 – Mažuranićevo šetalište 13
Tel. 021 636 082 ; Fax. 021 637 082
e-mail: madaric.lui.st@odml.hr

Zagreb, 13.04.2026

Naš znak: GEN-8

Na broj: P-897/2022

TUŽITELJ: GENERA d.d., OIB: 25555531112, Svetonedeljska cesta 2, Kalinovica, zastupano po punomoćniku Hrvoje Lui, odvjetniku iz Mađarić & Lui - odvjetničkog društva d.o.o., Zagreb, Zelinska 4

TUŽENIK: AGRO VISION d.o.o., Kneza Mihaila 25/2/16, Beograd, Republika Srbija

REVIZIJA TUŽITELJA

protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
posl. br. PŽ-4076/2024 od 26. veljače 2025.g.

4x.

I. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4076/2024 od 26. veljače 2025.g. preinačena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-897/2022 od 23. srpnja 2024.g. te je suđeno:

Ukida se platni nalog iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. PI-3/2021 od 11. veljače 2021.g. kojim je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 56.016,40 EUR, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče na iznos od:

- 14.688,40 EUR od dana 18. listopada 2017.g. do isplate,
- 41.328,00 EUR od dana 20. travnja 2017.g. do isplate;

kao i dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju trošak postupka izdavanja platnog naloga u iznosu od 1.438,05 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana

donošenja rješenja 11. veljače 2021.g. do isplate, te je tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

Sukladno čl. 387. i 388. Zakona o parničnom postupku (u daljnjem tekstu: ZPP), tužitelj je podnio prijedlog za dopuštenje revizije protiv gore citirane drugostupanjske presude i to zbog materijalno pravnih pitanja koja su važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, odnosno za razvoj prava kroz sudsku praksu jer je riječ o pravnim pitanjima glede kojih nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a praksa višeg suda nije jedinstvena, odnosno u drugom dijelu o pravnom pitanju glede kojeg odluka drugostupanjskog suda odstupa od prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske i koja praksa nije jedinstvena.

Tužitelj je dana 17. ožujka 2026.g. zaprimio rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revd-3864/2025 od 17. veljače 2026.g. kojim je tužitelju dopušteno podnošenje revizije protiv uvodno navedene drugostupanjske presude zbog pravnih pitanja koja glase:

“ Je li Republika Hrvatska postala strankom Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (koju je bivša SFRJ ratificirala) sukladno pravilima međunarodnog prava, posebice uzimajući u obzir članak 34. Bečke konvencije o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora, odnosno da li je ista za Republiku Hrvatsku ostala na snazi bez obzira je li ili nije izvršila notifikaciju o sukcesiji države prednice?”

„Može li se plaćanje jednog dijela duga (računa) smatrati priznanjem drugog dijela duga (računa) i radnjom kojom se prekida zastara, odnosno smatra li se da plaćanje jednog dijela duga (računa) prekida zastaru u odnosu na drugi dio duga (računa)?“

II. Sukladno navedenom rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revd-3864/2025 od 17. veljače 2026.g., tužitelj u otvorenom zakonskom roku, a sukladno čl. 382., 389. d i e ZPP-a, podnosi reviziju zbog materijalno pravnih pitanja koja su važna za odluku u sporu, odnosno za donošenje pravilne i zakonite presude, a u odnosu na koja pravna pitanja je dopušteno podnošenje revizije obzirom su ista bitna i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, odnosno za razvoj prava kroz sudsku praksu jer je u odnosu na prvo naznačeno pitanje riječ o pravnom pitanju glede kojeg nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a praksa višeg suda nije jedinstvena, dok je u odnosu na drugo naznačeno pitanje riječ o pravnom pitanju glede kojeg odluka drugostupanjskog suda odstupa od prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

III. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 56.016,40 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno određene iznose uz naknadu troškova postupka na ime duga za isporučene proizvode, a temeljem Distribucijskog ugovora br. U-11 sklopljenog između tužitelja i tuženika 18. rujna 2012.g. i sukladno ispostavljenim računima broj 95208291/0000032427 (4173/VT02/1) i 95208292/0000032427 (4174/VT02/1).

U predmetnom je postupku prvostupanjska presuda donesena dana 23. srpnja 2024.g. te je tužbeni zahtjev tužitelja usvojen i t. I. održan na snazi platni nalog iz rješenja prvostupanjskog suda, posl. br. Pl-3/2021 od 11. veljače 2021.g., a t. II. naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 8.354,26 EUR.

Tuženik je na istu presudu uložio žalbu u kojoj iznosi da je prvostupanjski sud počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka navodeći kako je izreka presude u suprotnosti s obrazloženjem i iznesenim dokazima te da tuženiku nisu dostavljeni svi dokazni materijali na očitovanje. Nadalje, tuženik u žalbi navodi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje u smislu da osnov potraživanja tužitelja ne čini Distribucijski ugovor te da ne postoji poveznica računa i istog ugovora, da je pogrešno utvrđeno da je roba isporučena tuženiku te da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo u vidu istaknutog prigovora zastare potraživanja navodeći kako predmetni ugovor nije kupoprodajni ugovor te da se nema primjenjivati zastarni rok od 4 godine. Tuženik u žalbi isto tako navodi da ne postoji dokaz da se djelomična uplata od 17. listopada 2017.g. odnosi na utuženi račun te da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je došlo do prekida zastare.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je drugostupanjsku odluku posl. br. Pž-4076/2024 dana 26. veljače 2025.g. kojom je usvojio žalbu tuženika i preinačio prvostupanjsku presudu na način da je ukinuo platni nalog iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. Pl-3/2021 od 11. veljače 2021.g. te odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Drugostupanjski sud u obrazloženju pobijane drugostupanjske presude navodi da ne nalazi bitnih povreda odredaba parničnog postupka, da je činjenično stanje pravilno utvrđeno, ali da je materijalno pravo pogrešno primijenjeno.

Drugostupanjski sud obrazlaže da je prvostupanjski sud istaknuti prigovor zastare pogrešno ocijenio primjenom Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe iz 1974.g. te da iako je bivša SFRJ ratificirala istu Zakonom o ratifikaciji Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe („Službeni list SFRJ“ – Međunarodni ugovori broj 5/78), Republika Hrvatska nije izvršila notifikaciju o sukcesiji države prednice, a prema Bečkoj konvenciji o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora (NN broj 12/93 – Međunarodni ugovori) svojstvo stranke ili države ugovornice stječe se na temelju notifikacije o sukcesiji države prednice, od dana sukcesije država ili od dana stupanja na snagu ugovora. Drugostupanjski sud smatra da sukladno navedenom Republika Hrvatska nije postala strankom Konvencije pa se i prigovor zastare nije mogao ocijeniti primjenom iste Konvencije. Nadalje se obrazlaže da je nesporno da su stranke sklapanjem Distribucijskog ugovora ugovorile primjenu hrvatskog prava i nadležnost suda u Zagrebu te da je pitanje zastare potrebno razmotriti kroz primjenu hrvatskog materijalnog prava, odnosno prema Zakonu o obveznim odnosima koji u članku 228. regulira pitanje zastare kod međusobnih tražbina iz trgovačkih ugovora o prometu roba i usluga uz primjenu trogodišnjeg zastarnog roka. Imajući vidu da su tražbine (računi) dospjele 20. travnja 2017.g., a postupak pokrenut 01. veljače 2021.g., drugostupanjski sud smatra da je nastupila zastara potraživanja.

Drugostupanjski sud podredno navodi da je pogrešno i shvaćanje prvostupanjskog suda da je djelomičnim plaćanjem računa došlo do prekida zastare navodeći da se samo po sebi plaćanje jednog dijela duga ne može smatrati priznanjem drugog dijela duga, tj. duga koji nije plaćen, pa da se ocjena prvostupanjskog suda o prekidu zastare djelomičnim plaćanjem ne može prihvatiti.

IV. U ovoj fazi postupka tužitelj smatra da je drugostupanjski sud donio odluku koja nije pravilna niti na zakonu osnovana, sve uzimajući u obzir činjenice i pravnu podlogu koja se iznosi u nastavku te su u odnosu na istu iskazana materijalno pravna pitanja bitna za odluku u sporu, a dopuštanjem podnošenja revizije utvrđeno je da su ista bitna i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni, odnosno za razvoj prava kroz sudsku praksu.

1/ Tužitelj ukazuje na nepravilnost pravnog stajališta drugostupanjskog suda u odnosu na pitanje zastare potraživanja s osnova međunarodne kupoprodaje robe.

Naime, prvostupanjski je sud utvrdio da je poslovni odnos stranaka ovog postupka, koje svoje sjedište imaju u različitim državama, reguliran Distribucijskim ugovorom br. U-11 od 18. rujna 2012.g. te da isti sadržajno predstavlja kupoprodajni ugovor jer sadrži sve elemente kupoprodajnog ugovora. Nadalje je utvrđeno da se u navedenom slučaju ima primijeniti odredba članka 8. i 9. Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (Službeni list SFRJ – Međunarodni ugovori broj 5/78), a sve sukladno relevantnim odredbama navedene Konvencije, Ustavnoj odluci o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske (NN 31/91) te članku 29. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora (NN 28/96). Člankom 8. Konvencije propisano je da potraživanja iz međunarodne kupoprodaje robe zastarijevaju za 4 (četiri) godine, dok je člankom 9. Konvencije propisano da zastara počinje teći onog dana kada dospije pravo na potraživanje. Prvostupanjski je sud stoga utvrdio da od dana dospelosti potraživanja (20. travnja 2017.g.) do dana utuženja (29. siječnja 2021.g.) nije protekao zastarni rok, odnosno potraživanje tužitelja nije zastarjelo.

Drugostupanjski sud smatra kako je prvostupanjski sud pravilno utvrdio činjenično stanje, ali da je na takvo utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo. Drugostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude navodi kako je Konvenciju o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe bivša SFRJ ratificirala Zakonom o ratifikaciji Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe, ali da Republika Hrvatska nije izvršila notifikaciju o sukcesiji države prednice te da se prema Bečkoj konvenciji o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora svojstvo stranke ili države ugovornice stječe na temelju notifikacije o sukcesiji države prednice, od dana sukcesije država ili od dana stupanja na snagu ugovora. Nadalje navodi da kako Republika Hrvatska nije postala strankom Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe ista se nema primjenjivati u navedenom slučaju, već Zakon o obveznim odnosima, konkretno članka 228. koji regulira pitanje zastare tražbina iz trgovačkih ugovora o prometu roba i usluga i koji propisuje trogodišnji zastarni rok.

Tužitelj, kao i u tijeku cijelog postupka, ističe da se u konkretnom odnosu ima primjenjivati zastarni rok propisan Konvencijom o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe, a sukladno kojem potraživanja zastarijevaju za četiri godine obzirom su stranke ovog postupka pravne osobe sa sjedištima u različitim državama, radi se o kupoprodaji robe te stranke nisu isključile primjenu predmetne Konvencije.

Naime, potraživanje tužitelja dospjelo je 20. travnja 2017.g., odnosno protekom 120 (sto dvadeset) dana od dana izdavanja računa (izdanih 21. prosinca 2016.g.), a obzirom je tužba protiv tuženika podnesena 29. siječnja 2021.g. evidentno je da nije protekao zastarni rok od 4 (četiri) godine propisan predmetnom Konvencijom.

Bečka konvencija o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora na koju se drugostupanjski sud u pobijanoj presudi poziva, u članku 34. izričito propisuje:

„Sukcesija država u slučaju odvajanja dijelova Države

1. Kad se jedan ili više dijelova područja neke države odvoji da bi stvorili jednu ili više država, bez obzira na to da li država prednica i dalje postoji:

a) svaki ugovor koji je na dan sukcesije država bio na snazi za čitavo područje države prednice ostaje na snazi za svaku tako stvorenu državu sljednicu:“

Prema drugostupanjskoj odluci, nije sporno da je bivša SFRJ ratificirala Konvenciju o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe Zakonom o ratifikaciji Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe i da je ista bila na snazi i na dan sukcesije država, sve kako je ranije izneseno i obrazloženo, pa je sukladno citiranoj odredbi članka 34. Bečke konvencija o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora, Konvencija o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe ostala na snazi za svaku odvajanjem stvorenu državu sljednicu.

Člankom 38. Bečke konvencija o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora propisano je da je notifikacija potrebna u situacijama predviđenim člankom 31., 32. ili 36. iste Konvencije, međutim ne i za situaciju reguliranu člankom 34.

Obzirom je predmetna Konvencija ostala na snazi za Republiku Hrvatsku kao državu sljednicu te da u navedenom slučaju nije propisana potreba notifikacije o sukcesiji države, neupitno je da se u predmetnom postupku ima primjenjivati Konvencija o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe i četverogodišnji zastarni rok, a obzirom na ranije utvrđene datume dospeljeća potraživanja i datum podnošenja tužbe, predmetno potraživanje tužitelja svakako nije zastarjelo.

Slijedom navedenog, tužitelj ističe da je drugostupanjski sud pogrešno utvrdio da se Konvencija o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe nema primjenjivati u predmetnom slučaju, obzirom je sukladno iznesenim odredbama ista ostala na snazi za Republiku Hrvatsku kao državu sljednicu, kao i da pogrešno utvrdio da je nastupila zastara potraživanja tužitelja.

Drugostupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada nije postupio sukladno niže citiranim odredbama materijalnih propisa i primijenio četverogodišnji zastarni rok sukladno odredbama Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe.

Pravna podloga

Bečka konvencija o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora (NN 16/1993)

„Članak 34.

Sukcesija država u slučaju odvajanja dijelova Države

1. Kad se jedan ili više dijelova područja neke države odvoji da bi stvorili jednu ili više država, bez obzira na to da li država prednica i dalje postoji:

- a) svaki ugovor koji je na dan sukcesije država bio na snazi za čitavo područje države prednice ostaje na snazi za svaku tako stvorenu državu sljednicu;“

„Članak 38.

Notifikacije

1. Svaka se notifikacija na temelju Članka 31, 32. ili 36. mora izvršiti u pismenom obliku.“

Ustavna odluka o suverenosti i samostalnosti Republike Hrvatske (NN 31/1991)

„III.

Međunarodni ugovori koje je sklopila i kojima je pristupila SFRJ primjenjivat će se u Republici Hrvatskoj ako nisu u suprotnosti s Ustavom i pravnim poretkom Republike Hrvatske, na temelju odredaba međunarodnoga prava o sukcesiji država u pogledu ugovora.“

Zakon o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora (NN 28/1996)

„Članak 29.

Na sukcesiju glede međunarodnih ugovora države prednice Republika Hrvatska primjenjuje odnosna pravila međunarodnog prava ako ti ugovori nisu u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske i pravnim poretkom Republike Hrvatske.“

Konvencija o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (Službeni list SFRJ – Međunarodni ugovori broj 5/78)

„Članak 8.

Potraživanja zastarijevaju za četiri godine."

„Članak 9.

1. Zastarjelost počinje teći onog dana kada dospije pravo na potraživanje, osim u slučajevima predviđenim odredbama čl. 10., 11. i 12. ove Konvencije."

Sudska praksa

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, posl. br. PŽ 5812/05-6 od 17. veljače 2009.g.

„Međutim, u vezi s međunarodnom prodajom pokretnih stvari 13. lipnja 1974. godine donesena je Konvencija o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe koja među inim sadrži pravila o roku i tijeku zastare i moguće posebnosti (1-30) a njezine odredbe čine potpun sustav normi o zastari prava i tužbi koje mogu imati jedan prema drugome kupac i prodavatelj u međunarodnoj prodaji pokretnih stvari. Konvencija se ne primjenjuje samo ako stranke izričito isključe njezinu primjenu ili kada sama upućuje na nacionalno pravo (čl.14 st.1, čl.22 st.3. Konvencije), a države iz kojih potječu suugovaratelji su članice Konvencije.

Konvencija o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe ratificirana je Zakonom o ratifikaciji Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 5/78, te Ustavne odluke o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske - „Narodne novine" broj 31/91, i članka 29. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora - „Narodne novine" broj 28/96), a među državama pristupnicama je i Republika Italija.

Kako, dakle, ugovorne strane nisu isključile primjenu navedene Konvencije, po shvaćanju ovog suda zaključak o osnovanosti tuženikovog prigovora zastare prvostupanjski sud je trebao utemeljiti na mjerodavnim odredbama Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (Službeni list SFRJ-Međunarodni ugovori broj 5/78, te Ustavne odluke o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske - „Narodne novine" broj 31/91, i članka 29. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora - „Narodne novine" broj 28/96), i to odredbi članka 8. Konvencije prema kojoj potraživanja iz kupoprodaje robe zastarijevaju za četiri godine. Prema odredbi članka 9. Konvencije zastara počinje teći onog dana kada počinje pravo na potraživanje."

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, posl. br. PŽ 2957/06-4 od 03. veljače 2009.g.

„Stoga je prvostupanjski sud pri ocjeni osnovanosti tužbenog zahtjeva te prigovora zastare i prigovora nedostataka robe, suprotno navodima tuženika, pravilno primijenio odredbe Bečke konvencije i Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe, te utvrdio osnovanim tuženi zahtjev tužitelja, a prigovore tuženika odbio kao neosnovane. Naime prvostupanjski sud je utvrdio kako nije osnovan prigovor zastare, jer prema odredbi članka 8. Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe rok zastare je 4. godine, pa stoga utužena tražbina tužitelja nije zastarjela,

imajući u vidu da je dospjeće tražbine 18. prosinca 2001. godine, a da je postupak radi naplate pokrenut prijedlogom za ovrhu 31. svibnja 2004. godine, dakle unutar zastarnoga roka."

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, posl. br. Pž 1273/04-3 od 21. studenog 2007.g.

„U odnosu za vrijeme potrebno za zastaru, primjenjuju se odredbe Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (dalje: Konvencija o zastari). Obje konvencije ratificirale su i Republika Hrvatska i Republika Italija. S obzirom na to da u predmetnom slučaju stranke nisu isključile njihovu primjenu, osnovanost tuženikovog prigovora zastare (kao i ostale obveze ugovornih strana) valja ocjenjivati isključivo primjenom odredbi Konvencija.

Odredbom čl. 8. Konvencije o zastari propisan je četverogodišnji zastarni rok. Tražbina prvotuzitelja dospjela je u razdoblju od 19. siječnja 1999. godine do 5. travnja 2002. godine, a tražbina drugotuzitelja u periodu od 29. lipnja 1999. godine do 23. veljače 2000. godine. Tužba je podnijeta 29. kolovoza 2002. godine. Iz tih se činjenica nedvojbeno zaključuje kako tražbina tužitelja nije u zastari, zato što je tužitelj pokrenuo postupak pred sudom, prije proteka zastarnog roka od četiri godine."

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, posl. br. Pž 1134/05-3 od 30. listopada 2007.g.

„U pogledu pitanja zastare potraživanja, s obzirom na to da se radi o međunarodnoj prodaji robe, u konkretnom sporu valja primijeniti odredbe Konvencije o zastari potraživanja u ovlasti međunarodne kupoprodaje robe (SFRJ – Međunarodni ugovori 5/78) te Ustavne odluke o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 31/91) i čl. 29. Zakona o sklapanju i izvršenju međunarodnih ugovora („Narodne novine“ broj 28/96) te odredbu čl. 8. navedene Konvencije, prema kojom potraživanja iz kupoprodaje robe zastarijevaju za četiri godine.

S obzirom na to da od dana nastanka obveze do dana utuženja nije prošlo četiri godine, to nije protekao zastarni rok pa prigovor zastare nije osnovan."

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, posl. br. Pž 7842/03-3 od 10. listopada 2006.g.

„Prigovor zastare nije osnovan, jer se u konkretnom slučaju primjenjuje kao što pravilno navodi prvostupani sud, Konvencija o zastari potraživanja u području međunarodne kupoprodaje robe. Potraživanja zastarijevaju za četiri godine (čl. 8. Konvencije). Predmetni račun je dospio na naplatu 4. prosinca 1996. godine. Tužitelj je podnio prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave 20. studenog 2000. godine tako da nije nastupila zastara u konkretnom slučaju."

Tužitelj postavlja sljedeće materijalno pravno pitanje dopušteno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revd-3864/2025 od 17. veljače 2026.g.:

Je li Republika Hrvatska postala strankom Konvencije o zastari potraživanja u oblasti međunarodne kupoprodaje robe (koju je bivša SFRJ ratificirala) sukladno pravilima

međunarodnog prava, posebice uzimajući u obzir članak 34. Bečke konvencije o sukcesiji država glede međunarodnih ugovora, odnosno da li je ista za Republiku Hrvatsku ostala na snazi bez obzira je li ili nije izvršila notifikaciju o sukcesiji države prednice?

Tužitelj naglašava da je materijalno pravno pitanje u tom smislu krucijalno bitno za donošenje pravilne i zakonite odluke u predmetnom sporu jer je pobijana odluka drugostupanjskog suda upravo posljedica pogrešnog stava i pogrešne primjene prava drugostupanjskog suda u odnosu na isto pitanje te je ujedno riječ o pravnom pitanju o kojem je drugostupanjski sud donio odluku koja odstupa od prakse istog višeg suda, odnosno ista nije jedinstvena, a prakse Vrhovnog suda nema te stoga tužitelj uzimajući u obzir iznesene činjenice i pravnu podlogu predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske o istome zauzme jasno i na zakonu utemeljeno pravno stajalište, preinači pobijanu drugostupanjsku odluku koja nije na zakonu osnovana usvajanjem tužbenog zahtjeva, te posljedično osigura jedinstvenu primjenu prava i pravnu sigurnost.

2/ Tužitelj ukazuje na nepravilnost pravnog stajališta drugostupanjskog suda u odnosu na pitanje prekida zastare izvršenog djelomičnim plaćanjem računa.

Prvostupanjski je sud utvrdio da je između stranaka ovog postupka u vezi s predmetnim potraživanjem došlo do prekida zastare djelomičnim plaćanjem računa (95208291/0000032427) dana 17. listopada 2017.g.

Drugostupanjski sud smatra kako je pogrešno shvaćanje prvostupanjskog suda da je djelomičnim plaćanjem računa došlo do prekida zastare s obrazloženjem da se plaćanje jednog dijela duga ne može smatrati priznanjem drugog dijela duga te da u odnosu na ostatak duga nije bilo izričitog priznanja ni konkludentnog, davanjem otplate ili na drugi način kojim bi se nedvojbeno očitovala volja dužnika da prizna preostali dug.

Tužitelj je u postupku isticao činjenicu da je tuženik izvršenjem uplate, pa tako sa zadnjim datumom 17. listopada 2017.g., prekinuo zastaru te da je ista nakon prekida počela teći iznova, sve sukladno odredbama članka 240. i članka 245. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015; dalje u tekstu: ZOO).

U potpunosti je neosnovan stav drugostupanjskog suda da se plaćanje jednog dijela duga ne može smatrati priznanjem drugog dijela duga, sve u smislu prekida zastare, obzirom tada odredba članka 240. ZOO-a u dijelu koji se odnosi na priznanje duga i prekid zastare davanjem otplate ne bi imala smisao.

Prema stajalištu drugostupanjskog suda niti jedna djelomična otplata duga ne bi značila priznanje drugog dijela duga pa tako u niti jednom slučaju ne bi nastupio prekid zastare, a po samom smislu i logici se predmetna odredba ne može odnositi na drugačiju otplatu nego na djelomičnu.

Svakako je za postaviti pitanje koji bi bio ratio odredbe o priznanju duga davanjem djelomične otplate i prekida zastare sukladno predmetnoj odredbi ako se isto ne bi imalo odnositi na preostali dio duga već na ono što je već ionako plaćeno i samim time ne postoji.

Tužitelj smatra kako se djelomičnom otplatom ne može prekinuti zastara plaćenog dijela duga već isključivo u odnosu na neplaćeni, preostali dio duga.

Opisanim tumačenjem drugostupanjskog suda predmetna odredba gubi svaki smisao, a da je to bila intencija zakonodavstva ista odredba ne bi ni postojala.

Slijedom navedenog, tužitelj ističe da je drugostupanjski sud pogrešno tumačio i primijenio materijalno pravo kada nije postupio sukladno niže citiranim odredbama materijalnih propisa i kada je utvrdio da djelomičnim plaćanjem računa nije došlo do prekida zastare.

Pravna podloga

Zakon o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015)

„Članak 240.

(1) Zastara se prekida kad dužnik prizna dug.

(2) Dug se može priznati ne samo izjavom vjerovniku nego i na posredan način, kao što su davanje otplate, plaćanje kamata, davanje osiguranja.“

„Članak 245.

(1) Nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru.“

Sudska praksa

Vrhovni sud Republike Hrvatske, posl. br. Rev 1009/2017-2 od 09. veljače 2022.g.

„Protivno navodima tuženika, drugostupanjski sud je pravilno ocijenio da je uplatama tuženika zastara bila prekinuta (čl. 387. ZOO/91) te je nakon prekida počela teći iznova (čl. 392. st. 1., 2. i 6. ZOO/91) radi čega do nije došlo do zastare potraživanje tužitelja prema tuženiku (čl. 371. ZOO/91.)“

Tužitelj postavlja sljedeće materijalno pravno pitanje dopušteno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revd-3864/2025 od 17. veljače 2026.g.:

Može li se plaćanje jednog dijela duga (računa) smatrati priznanjem drugog dijela duga (računa) i radnjom kojom se prekida zastara, odnosno smatra li se da plaćanje jednog dijela duga (računa) prekida zastaru u odnosu na drugi dio duga (računa)?

Tužitelj naglašava da je materijalno pravno pitanje u tom smislu bitno za donošenje pravilne i zakonite odluke u predmetnom sporu jer je pobijanom odlukom drugostupanjskog suda tijekom zastare, u smislu trenutka od kojeg se smatra da zastara ima iznova teći, pogrešno određen upravo kao posljedica pogrešnog stava i pogrešne primjene prava drugostupanjskog suda u odnosu na isto pitanje te je ujedno riječ o pravnom pitanju o kojem je drugostupanjski sud donio odluku koja odstupa od prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske i koja nije jedinstvena te stoga tužitelj uzimajući u obzir iznesene činjenice i pravnu podlogu predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske o istome zauzme jasno i na zakonu utemeljeno pravno stajalište, preinači pobijanu drugostupanjsku odluku koja nije na zakonu osnovana usvajanjem tužbenog zahtjeva, te posljedično osigura jedinstvenu primjenu prava i pravnu sigurnost.

V. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže Vrhovnom sudu usvojiti reviziju tužitelja te preinačiti presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-4076/2024 od 26. veljače 2025.g. na način da se potvrdi prvostupanjska presuda kojom je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu parničnog troška tužitelju zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate, podredno, ukinuti istu presudu drugostupanjskog suda i predmet vratiti istom sudu na ponovno suđenje, sve uz naknadu troška revizijskog postupka tužitelju.

Troškovi:

Trošak sastava revizije + PDV (25%) = 1.875,00 EUR

Sudska pristojba za reviziju = 1.217,01 EUR

Trošak sastava prijedloga za dopuštenje revizije + PDV (25%) = 1.875,00 EUR

Sudska pristojba za prijedlog za dopuštenje revizije = 1.217,01 EUR

Tužitelj po pun.: